

DALOK HARMINCÉVESEN

I.

A nyirkos égen fellegek:
penészes, süppedt szalmazsákok,
dér hull belőlük: fénytörök, —
beh sivár, Uram, a lakásod!

Itt varjakkal gombolt, fehér
köd-ingben vár reád a rét,
domb térdel, nyújt feléd esengve
imára kulcsolt jegenyét.

Hiába kérlelünk, Uram, —
világod ily hamar meguntad?
Ajtódra, látom, most akasztod
a biztosítólánc-Tejútát.

II.

Csillagok, csillagok, Mennország
kőkerítésén üvegcserepek,
elvértik rajtatok a zsolttár,
Isten elébe nem mehet.

Bordáimat ki lajtorjának hittem
mennyekbe, most magamba visszahullva
nézem, hogy könnyököl ki Isten
a holdra, mint homályló kocsmapultra.

Tenger és ég ablaktáblái között
vergődő légy volt énekem,
végtelenből csak a határtalanba, —
szavaim nem szabadulhatnak sosem.

HERVAY GIZELLA

FOHÁSZ

jöjj el tavasz kék szemekkel
hozd a napot két kezekkel
nélküled csak eső esik
szégyenemet is kilesik
könyyeimet megszámlálják
aki segít nyögi árát
nem szeretnek csak sajnálnak
csak őriznek csak vigyáznak
nélküled már összeesek
hiányodban nem élhetek
amit írok az sem vígasz
csak ha élünk csak az igaz
segíts bátran büszkén járni
nincs már erőm hitem várni
jöjj el kettétört kenyérral
feketerigó-reményel!

NAP

jöjj el tavasz napsugárral
jöjj el béke-olajággal
aranyeső vesszejével
táltos madár énekével

homlokomon fénylik a nap
homlokomon fénylik a hold
két szál virág összehajolt
két szál virág összehajolt

egyik kezén kicsi fia
másik kezén leánykája
nem leszek mások árvája!
nem lesz egy se más árvája

feljön a nap minden előtt
könyvemben megmosdok előbb
a madár is fürödni jár
a madár is társra talál

én már többé nem élhetek
társtalanul csak senyvedek
jöjj el gyönyörű virágom
hozd a tavaszt aranyágon!